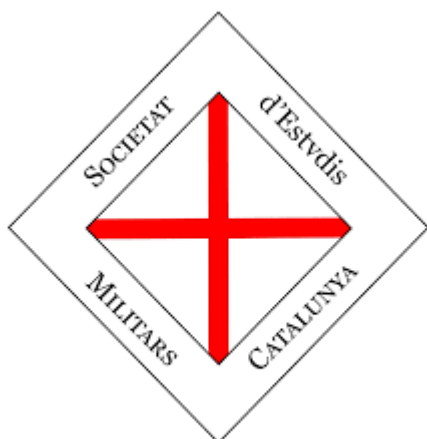


La propaganda espanyola escampa la falsa manca d'esperit militar català

written by Redacció Unilateral | 9 de novembre de 2018

La Societat d'Estudis Militars és una entitat de pensament i estudi que aquest curs ha encetat un seminari sobre models europeus de relació entre exèrcit i societat. Ja han fet una exposició acurada del model professional, basat en els plantejaments irlandesos, i n'aboldaran dos més, basant-se en el model de milícia, tal com succeeix a Suïssa, i també, per acabar, segons el model mixt, tal com està establert a Dinamarca.

Aquest seminari parteix d'una voluntat de rigor que l'equipara a un nivell acadèmic universitari, ja que es desenvolupa a partir de lectures especialitzades, moltes en anglès, i del coneixement del context polític i social d'aquests països europeus. És clar, per a ells, com diuen, que cal "veure com la història, la geopolítica o la idiosincràsia de cada país, han donat forma a sengles polítiques de defensa".



Un dels elements cabdals de qualsevol política de defensa és resoldre l'enrolament de recursos humans per suportar el desgast d'un esforç defensiu en cas d'atac i també si és el

cas, per raons estratègiques, per poder mantenir un cert to ofensiu. Aquesta aproximació requereix, per a les nacions que tenen com a prioritat garantir la seva existència, resoldre un binomi d'eficàcia i resultats sovint molt difícil de desenvolupar.

L'existència d'un exèrcit, en qualsevol de les seves formes, d'acord amb un estudi que la Sectorial de Defensa de l'Assemblea Nacional Catalana va realitzar el 2013, suposa un cert esforç econòmic (aportació pressupostària) però també un model d'implicació social i cívica que pot tenir moltes modulacions, des d'un servei militar obligatori fins a un estat de reserva nacional permanent, a formes més o menys professionalitzades.

El debat constituent català que de forma proactiva han abordat grups d'experts independents com Constituïm, ja han defensat obertament la necessitat que la república catalana disposi "d'unes forces armades adequades a allò que obliguen els tractats internacionals i proporcionades amb la situació geopolítica que l'envolta per a la defensa del seu territori".

En qualsevol cas, les societats madures tenen clar, a diferència del que suposen els models propers que existeixen com l'espanyol, que els exèrcits no són eines ideològiques de correcció social ni mecanismes dràstics de construcció nacional, per la via de l'assimilació o de la propaganda nacionalista. Són, ben al contrari, instruments actius en cas de conflicte i passius en temps de pau, que conviuen de forma fraterna dins de la societat per servir-la en tot moment. Si no és així, no tenen cap sentit, i esdevenen forces d'ocupació o elements d'agitació, com malauradament hom recorda o ha patit pel que fa, salvant honroses excepcions, a les forces armades espanyoles.